

Като тръгна оная *легия* за Крагуевацъ и се распръсна слухъ, че отива за България, нѣкой си простодушень и наивень българинъ, надъханъ вѣроятно отъ сръбското правителство, затича се чакъ въ Търново, и внушава тамъ на по-свѣстнитѣ и вѣодушевени българи, че 6000 души българи и сърби, добръ вѣоржжени войници пристигнали турската граница и ще стигнатъ скоро до въ търновско. Този агентинъ, кой го е пратилъ и кой му е далъ такова увѣрене, не можахъ отъ послѣ да узная, но на сѣкий начинъ е произхождалъ отъ онова потѣкло. Той увѣрявалъ и показвалъ нѣкакви си доста увѣрителни знакове за това дѣло. Тогава нѣкои си распалени побързватъ да излѣзатъ вѣоржжени въ Балкана и направятъ оная неразсждна постѣпка на 1862 година, която докара не малко зло на бѣдний българский народъ отъ страна на бѣснитѣ турци.

Така прочее се свърши това сериозно приготвление за въстание въ България, като постигнаха и уредиха сърбитѣ своята собственна работа.

Слѣдъ растурянието легията на дѣда Иля, растури се и оная на Раковски. Сърбия влѣзе пакъ въ добри и приятелски отношения съ Турция. Сръбското правителство отиде още по-нататкъ, въ това врѣме, за защита и съхранението на турската империя отъ кждѣ българска страна. На Раковски даде да разбере, че въ Сърбия почвата за революционни движения е закрыта, тѣй като Сърбия за сега има нужда отъ миръ съ Турция и да бжде съ нея въ приятелски отношения. А пъкъ на дѣда Иля и други войводи като Панаиота, отреди се да иматъ по 5 талера мѣсечно, за да живѣятъ мирно и спокойно въ Сърбия, т. е. съ цѣль да се убие въ тѣхъ революционний духъ, въ което най-послѣ и успѣха много удачно.

Раковски слѣдъ това замина отъ Бѣлградъ за Румжния и Русия.

Азъ като бѣхъ свършилъ правото въ бѣлградското висше училище, зехъ дипломата си отъ това училище и заминахъ за Браила, да ходатайствувамъ